

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARCIUC, IULIANA

Destine ca-n filme ... cu Iuliana Marciuc / Iuliana

Marcicu, Oana Georgescu. – București: ALLFA, 2015

ISBN 978-973-724-951-7

I. Georgescu, Oana

654.197(498)(047.53)

821.135.1-94

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA**, is strictly prohibited.

Copyright © 2015 by **ALLFA**.

Editura ALLFA:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;
021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Ioana Văcărescu

Corectură: Almar

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Design copertă: Alexandru Novac

**IULIANA MARCIUC
OANA GEORGESCU**

Cuprins

Prefață.....	7
Cuvânt înainte	9
Alexandru Arșinel – „Atunci m-am născut a doua oară“.....	11
Emanuel Balaciu – Din canal la „InterContinental“.....	23
Cătălin Botezatu – Faimă și pedeapsă.....	32
Constantin Căldăraru – O casă pentru frații mei	39
Kera Calița – Jupâneasa cu 300 de pălării.....	45
Vasile Calofir – De la cerșetor la prinț.....	50
Szobi Cseh – „Am murit de o mie de ori“.....	56
Alexandru Dragomir – Incubatorul groazei.....	63
Steluța Duță – „Roboțelul de aur“	68
Gigi Enache – „Slumdog millionaire“ de Văcărești.....	77
Manuela și Andrei Hărăbor – O altfel de viață	84
Mihaela Lulea – Campioana sfâșiată de urs	95
Eugen Malihen – Copilul salvat de un bidon.....	98

Resp	Tudorel Mihăilescu – „Frăția“ din Liga a V-a	107
Paul Mitu – RO-918, zborul blestemat	111	
Dorel Constantin Onaca – „Pasiunea mea e riscul!“ ...	120	
Andrei Pârvu – În căutarea <i>destinului</i>	127	
Toma Prădatu – Venezuela, sacrificiul în zadar	132	
Viviana Radu – Mamă pentru 16 copii.....	137	
Iulian Siminiuc – „Crimă și pedeapsă“.....	142	
Cătălin Stănescu – Căldărarul cu dragoste de carte	147	
Alin Totorean – Supraviețitorul din deșert.....	152	
Adina Violeta Trifan – O nouă viață	161	
Ioana Voicu Arnăuțoiu – Născută în grota partizanilor	166	
Mulțumiri	175	

Prefață

Fiecare emisiune are povestea ei nescrisă, neîmpărtășită presei, știută doar de cei care s-au străduit să aducă ceva frumos privitorului de acasă. Aici e vorba de două povești – a emisiunii și, mai apoi, a cărții.

Povestea emisiunii ar suna cam aşa... Iuliana este o mare povestitoare, îți poate povesti orice, cu un farmec special, și când spun orice, înseamnă orice – ea poate face captivantă și o poveste despre o mare iubire și una despre o petrecere în grădină, și o amintire despre televiziune și un conflict între oameni. Pe lângă asta, Iuliana știe să asculte – și nu sunt mulți oamenii interesați de vorbele semenilor. Majoritatea se uită la tine când vorbești și dau din cap, în timp ce se gândesc la ale lor. Iuliana chiar ascultă cu sufletul – lucru esențial în munca de televiziune.

Astfel, ne-am gândit că ar trebui să apară o emisiune în care vedeta Iuliana Marciuc să fie povestitoarea și prietena care ascultă istorisirile oamenilor.

Știam că oamenii își deschid sufletul în fața ei (de la emisiunea „Confesiuni“, ca și de la „Miezul zilei“ sau „Muzica e viața mea“).

Așa că mai era un pas, ieșirea în lume, între oameni, părăsirea studioului cald, pentru a merge în frig, în tren, pe drumuri, prin sate, acolo unde se deapăñă poveștile adevărate. M-am bu-

curat că a avut curajul de a se aventura pe teren, după 20 de ani de studio.

Am completat gândurile noastre cu talentul producătorului Vlad Sterescu (autor al unor proiecte de mare succes la mai multe televiziuni) și curajul directoarei de atunci a TVR2, Liana Săndulescu, care a acceptat plasarea emisiunii în prime time, acolo unde bătălia pentru atenția fiecărui telespectator este acerbă. Așa a apărut „Destine ca-n filme“, pentru că majoritatea oamenilor au povești extraordinare, însă nu are cine să vorbească în numele lor și poate ei nu știu să descrie filmul vieții lor, poate se feresc din modestie.

Când vrei să află povești adevărate, descoperite de o echipă talentată și istorisite de o vedetă care aproape că face parte din familia ta, deschizi televizorul pe TVR2 și trăiești, alături de personaje, *destinele ca-n filme*; iar dacă ai pierdut unele dintre povești, le citești aici, în această carte, adaptate de Oana Georgescu.

Echipa emisiunii și cea a cărții vă mulțumesc pentru că ne sunteți telespectatori sau cititori și vă promit mai departe alte *destine* fascinante, interesante, din care să rețineți ceva pentru voi, pentru sufletul vostru, adică... „Destine ca-n filme“.

Irina Radu

Coordonator cu atribuții de Director de Programe SRTV

Cuvânt înainte

După ce m-am aflat în Miezul Zilei alături de telespectatori și le-am dezvăluit pentru o lungă perioadă de timp Confesiunile unor oameni deosebiți, mari personalități ale vieții cultural-artistice, am hotărât ca în 2013 să schimb registrul. Să ies din studiourile TVR, să plec pe teren, să mă aflu în mijlocul oamenilor, ca un veritabil reporter și să fac cunoscute cazurile unor oameni obișnuiți în împrejurări neobișnuite.

Am mers alături de echipa mea în cele mai inedite și neașteptate locuri din București și din țară pentru a cunoaște astfel de oameni, pentru a aduce în fața publicului telespectator emoția, pasiunea, speranța, hotărârea, bucuria, drama, deznădejdea.... Si am încercat să ii determin pe interlocutorii mei să povestească despre acele clipe din viață care le-au schimbat *destinul* pentru totdeauna.

„Destine ca-n filme“ este o emisiune în care poveștile de viață ale protagonistilor au ținut și țin telespectatorii cu respirația tăiată. Este un format care a ieșit din tiparul tabloidului și a încercat să readucă în fața publicului povești fascinante. Sunt povești adevărate spuse cu decentă, cu umor, cu bucurie sau cu suferință, de oameni pe lângă care trecem pe stradă fără a ști ce vieți fascinante au, dar mai ales ce *destine* le-a fost dat să trăiască. Ei sunt eroii care au trăit cu sau fără voia lor experiențe incredibile, desprinse parcă din scenariile unor producții cinematografice.

„Destine ca-n filme“ este o emisiune despre oameni obișnuiați aflați în situații neobișnuite, despre clipe, momente, întâmplări care le-au schimbat viața, despre *destinul* pe care le-a fost dat să-l trăiască. Sau care le-a fost scris.

Iată de ce am avut ideea apariției acestei cărți, la care au contribuit membri ai echipei, colegi, colaboratori și prieteni adeverați, dar și protagoniștii, personajele principale ale acestei „povești“ cu mai multe istorisiri.

Această carte dezvăluie o serie de *destine ca-n filme*, selectate atent și alese cu greu, pentru că au fost prezentate mult mai multe „cazuri“ la fel de frumoase, de interesante și de emoționante.

Merită să aflați crâmpenele din viața personajelor principale, să le simțiți emoțiile, trăirile, să le împărtășiți gândurile și sentimentele, să vă identificați poate cu momentele de cumpănă care le-au schimbat *destinul*, cu lupta lor pentru onoare, supraviețuire și de ce nu, pentru un *destin* mai bun. Sau măcar altfel...

Așa cum este de fapt și viața noastră, a tuturor, o luptă permanentă cu *destinul* sau cu acceptarea lui.

Iuliana Marciuc

Alexandru Arșinel

„Atunci m-am născut a doua oară“

O viață închinată scenei. O viață care putea să se sfârșească brusc, dacă nu ar fi existat pricoperea unor medici și ajutorul lui Dumnezeu. Alexandru Arșinel, un *destin ca-n filme*.

Așa se întâmplă uneori, însă *destinul* este cel despre care spunem că ne poate duce către un pat de spital. Iar dacă pacientul se numește Alexandru Arșinel, atunci cu siguranță că *destinul* este unul *ca-n filme*. Un film cu final fericit, dar un subiect emoționant cu tensiune, lacrimi, dragoste, recunoștință și ură. Din toate a gusitat omul Alexandru Arșinel, încă din clipa în care a aflat că trebuie să facă un transplant de rinichi. A fost un moment de răscrucie în viața Maestrului, iar hotărârea de a face un transplant a fost luate foarte greu. Teama încolțise în sufletul său.

— În ultimii ani am avut parte de câteva încercări. Dumnezeu m-a supus și la încercări de ordin fizic. A trebuit să tot intru în... reparații generale.

— Capitale.

— Da, capitale, pentru a putea continua, pentru a merge mai departe. Am început cu o operație de paratiroidă. Am mai făcut și o operație de hernie. Una dintre glande a făcut o tumoră care mi-a dat peste cap aşa-zisa repartiție a calciului în organism. A

Început să circule haotic, ba mai mult, să mi-l ia din mâncare, din oase, din orice și să-l transporte prin sânge. Sângele se filtra prin rinichi și, ușor-ușor, în ani de zile, mi i-a deteriorat, aducând unul din rinichi la 10% din funcționalitate. Sigur că în toată perioada am fost urmărit la Spitalul „Davila”¹, eram trecut în evidență încă de pe timpul marelui profesor Nicolae Ursea, cel care a înființat aici secția de Nefrologie, apoi de profesorul Gabriel Mircescu, care m-a avertizat că într-un final voi avea mari probleme cu rinichi. La ultimele analize pe care le-am făcut în 2013, mi-a spus: „Maestre, trebuie să te pregătești în toamna asta, pentru că în primăvară să trecem la dializa“.

— Știați ce înseamnă dializa? Ați intrat în panică, bănuiesc.

— Da, sigur! Știam ce înseamnă asta. De fapt, însemna întetarea profesiei mele. Sfărșitul! Nu mai puteam să muncesc, din două în două zile, timp de cinci ore, trebuia să fiu la dializă. Când îmi revineam, o luam de la capăt. E cumplit. Am stat în spital și am văzut ce înseamnă asta. Și atunci am sunat la Viena, la un amic al meu, doctor. Eu nu știam prea multe despre transplantul de rinichi în România. Asta era în primăvara anului trecut. Sigur că mă aflam într-o evidență a unei eventuale propuneri pentru transplant. Prietenul meu mi-a spus că avem în România pe unul dintre cei mai buni doctori, la Cluj, pe profesorul Lucan².

— Îl cunoșteați?

— Nu, nu auzisem de el. Eu am înțeles că-l cheamă Luncan, nu Lucan. Prin luna mai l-am sunat: „Alo, Profesorul Luncan?“ Iar el: „Alo! Lucan, nu Luncan!“. Adică mi-a tăiat-o scurt.

— Un debut fulminant pentru o colaborare frumoasă.

— „Iertați-mă, domn’ profesor...“ „Ce dorești?“ „Uitați aşa, aşa.“ „Cum te cheamă?!“ „Arşinel!“ „Arşinel? Tu ești ăla?!“ „Da“, zic. Mă gândeam că l-oi fi supărat vreodată, de-mi vorbește

¹ Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila“.

² Profesor Doctor Mihai Lucan, șeful Institutului Clinic de Urologie și Transplant Renal, Cluj-Napoca.

așa. „Aha, deci ești moldovean... Si eu sunt moldovean. Vino până la mine. Dacă nu poți să ajungi, trimite-mi dosarul“. Am trimis dosarul, iar după un timp m-a chemat la Cluj și mi-au făcut analizele complete. M-au găsit apt pentru un transplant, deși aveam o vîrstă înaintată.

— Și v-au pus pe o listă.

— Da, m-am trecut pe un fel de listă. (...) Si m-am dus din nou la Cluj, mi-au mai făcut un rând de analize și mi-au spus să mă duc acasă și să aștept telefonul până când vor găsi un rinichi compatibil. Dacă vor găsi... Asta nu însemna că era și în regulă. Și dacă s-ar fi găsit un rinichi compatibil, sunt mai multe criterii și se fac teste, analize suplimentare până când îți spune profesorul „Gata, te tai“.

— Practic, a urmat pasul doi, așteptarea.

— Da, așteptarea.

— Așteptarea rinichiului. Putea să dureze o săptămână, o lună, un an...

— O zi sau să fie pentru totdeauna, adică să nu-l primesc niciodată.

*

Au urmat zile chinuitoare, în care frica de bisturiu nu-i dădea pace lui Alexandru Arşinel. Știa că singura șansă la viață este transplantul de rinichi, dar cumva, în sufletul său, încă mai spera la o salvare venită de la medicamente. Nu a fost să fie. Chiar dacă era înscris pe o așa-zisă listă de așteptare. Lista care îi putea oferi șansa la viață.

— Am avut norocul acela... Norocul pe care îl aduce o altă nenorocire: un Tânăr și-a pus capăt zilelor. Era în moarte clinică, iar sora lui a acceptat ca el să fie donator de organe: rinichi, ficat, cornee, piele.

— Până la urmă s-au recoltat de la acest băiat cei doi rinichi și ficatul.

Respect — Nu știu exact... Dar m-au chemat.¹ Tot timpul aveam starea omului care își dorea să nu fie compatibil, ca să nu mă opereze.

— De frică?

— De frică! Mai ales că auzisem că, de la o anumită vârstă, e mai dificil. Însă profesorul a avut întotdeauna încredere în ceea ce reprezenta la ora aia, din punct de vedere calitativ, organismul meu. Faptul că nu am fumat, că nu am fost un bețiv... Apropo de asta, de-aia mi-am făcut și câteva case, pentru că eu nu am ridicat coloane în crâșme, am fost un om gospodar. (râde)

— Deci aveați un organism sănătos.

— Da! Am ajuns la Cluj cu soția mea, Marilena, am așteptat în salon, apoi am intrat într-un cabinet unde a venit doctorul Adrian Bărbos, un excelent specialist ATI din echipa profesorului Lucan. Mi-a explicat personal ce înseamnă o astfel de operație, ce repercusiuni poate avea acest transplant, că poate reuși sau nu, că toată viața voi lua medicamente; mi-a spus și lucruri pozitive și negative, și bune și rele. Nu l-am auzit, nu l-am înțeles, nu l-am urmărit. Mă uitam la el cu ochi mari, cu gura căscată, dădeam din cap, dar nu pricepeam nimic. Gândeam doar atât: mă taie sau nu mă taie?! Știu că mi-au luat sânge... Eram mai mulți acolo care așteptam să vedem dacă suntem compatibili.

— Erau mai mulți pacienți de pe listă?

— Da, erau mai mulți. Întotdeauna sunt chemați vreo 6-7 pacienți cărora li se fac analize. Chiar dacă ai aceeași grupă sanguină, sunt mult mai multe teste care arată în ce proporție ești compatibil cu acel rinichi. Și cel mai bine e să fii peste 50 – 60%. Cred că am avut cea mai mare compatibilitate dintre toți.

Și a mai fost ceva. Extrem de important, mai ales într-o societate măcinată de prejudecăți și răutate. Dorința surorii Tânărului

¹ Era sfârșitul lui august 2013 când actorul Alexandru Arşinel a primit telefon de la Profesorul Lucan, care i-a spus să se prezinte căt de repede la Cluj. Pe 29 august, dimineață, sosea la Cluj, la Institutul Clinic de Urologie și Transplant Renal.

decedat ca organele prelevate de la fratele său să poată salva alte vieți. Una dintre ele a fost cea a Maestrului Alexandru Arşinel.

— Ați avut ocazia să-i mulțumiți surorii aceluia băiat?

— Nu, nu! Îmi pare tare rău, dar nu... N-am reușit să dau de ea. Am băgat și niște „fitile“ pe la Tg. Mureș, dar n-am reușit să aflu nimic.

— Știți că legea interzice total ca numele donatorului să fie făcut public.

— Da, nu evoie. Dar până la urmă, tot s-ar putea să-mi iasă în față persoana asta ca să-i mulțumesc pentru că acum am un rinichi nou. Dacă nu era ea, nu știu dacă mai puteam acum să stau de vorbă cu tine în condiții normale.

— Datorită articolelor de presă, fata a făcut legăturile respective și știe cine suntă.

— Probabil, dar nu m-a contactat niciodată. Știam doar că e în Tg. Mureș sau din regiune, pentru că de acolo a venit rinichiul. E studentă în altă parte. A terminat, n-a terminat facultatea, nu știu...

— Vă preocupă lucrurile astăzi? Ați vrea să-o întâlniți?

— Da, sigur că aş vrea. Și cred că o să-o întâlnesc odată și-odată. Sper să am atâtea zile încât să apuc să dau de ea și să îi mulțumesc!

*

Și a ajuns pe masa de operație. Nu a uitat niciodată ziua de 29 august 2013. Maestrul Arşinel consideră că atunci s-a născut a doua oară. Medicii de la Institutul Clinic de Transplant Renal din Cluj-Napoca i-au oferit o viață nouă. Lui, dar și unei tinere de 29 de ani care locuia într-un sat uitat de lume, în nordul țării. Și pentru ea a fost un miracol că medicii de la Cluj au reușit să găsească atât de repede un organ compatibil. Ana Maria a primit celălalt rinichi de la Tânărul decedat. Aflat pe masa de operație

că este sora de rinichi a îndrăgitului actor. Nu a avut curajul să-i vorbească acolo, în spital. Acum, echipa noastră i-a oferit ocazia de a se întâlni cu Maestrul Arşinel, la Bucureşti, chiar pe scena Teatrului de Revistă „Constantin Tănase“.

Iată dialogul dintre cei doi, pe scena Sălii „Savoy“, acolo unde apariția surprinzătoare a Anei-Maria Copa l-a iritat la început pe marele actor, care filmă pentru emisiunea „Destine ca-n filme“, a cărei echipă a aranjat totul.

Ana-Maria Copa: Bună ziua, domnule Alexandru Arşinel...

Alexandru Arşinel: Bună ziua ! Da, doamnă, ce doriți, cine sunteți?

A.M.C: Mă bucur mult să vă cunosc !

A.A: Doamnă, sunt într-un interviu aici. (către Iuliana) E cu voi ?

Iuliana Marciuc: Să zicem că da...

A.A: Cine e ?

I.M: Ridicați-vă puțin. N-o știți, n-o cunoașteți, nu ?

A.A: Nu.

I.M: Dar ea vă știe.

A.A: Aha, ați chemat-o s-o filmați cu mine, ca să am o surpriză...

A.M.C: Îmi face o mare plăcere.

A.A: De unde ești ?

A.M.C: Din Sighetul Marmației.

A.A: Ai palincă acolo ?

A.M.C: Am, dar am lăsat-o afară.

A.A: Ți-a fost frică să n-o iau eu. (râseste)

I.M: A venit din Sighetul Marmației pentru dumneavastră.

A.A: Hai să te pup ! Ești drăguță ! Îmi pare bine !

I.M: De ce ai vrut să-l cunoști pe domnul Arşinel ?

A.M.C: Of, îmi e tare greu...

A.A: Spune-mi de la obraz !

A.M.C: Sunt sora de rinichi.

A.A: Poftim ? Sora ?! Ce soră ?

A.M.C: Sunt sora dumneavoastră de rinichi !

A.A: Și tu ai făcut transplant ?

A.M.C: Noi doi, de la același băiat.

A.A: Da... (foarte nedumerit)

A.M.C: Eu stângul, dumneavastră dreptul.

A.A: Aaa... Tu ești, mă fată?! Of, mâncă-ți-aș sufletul tău...

(către cameră, cu lacrimi în ochi) Dom' profesor, uitați aici minunea dumneavastră ! Toată echipa de la Cluj trebuie să fie fericită de această întâlnire. Este atât de emoționant ! Prima dată am crezut că dă năvală cineva peste mine. Mi se mai întâmplă... Ea este fata care poartă fratele rinichiului pe care-l am eu. Doamnă, să vă dea Dumnezeu sănătate, să ne vedem peste – cât am eu?! – vreo 75 de ani.

A.M.C: Măcar să prindem majoratul.

A.A: Zici că ești din Sighetul Marmației.

A.M.C: Da, dintr-un sat.

A.A: Să-mi lași adresa, poate ajung vreodată pe acolo și vin să te văd. Ești măritată ?

A.M.C: Da.

A.A: E măritată!... (râseste). Ai copii ?

A.M.C: Am o fetiță de zece ani.

A.A: Bravo, să-ți trăiască și să te bucuri de viață !

A.M.C: Mulțumesc ! Am fost supărată atunci când v-au criticat.

Și eu am noroc. M-am înscris în iunie și în august am reușit să fac transplantul.

A.A: Știi cum se întâmplă... Acest lucru l-a hotărât Dumnezeu.

Aici a fost mâna lui Dumnezeu¹. Să ne bucurăm de zilele care ne-au fost date, mai ales tu, care ești atât de Tânără și ai viață înainte, ai o răspundere față de fetița ta, pe care trebuie să crești. Îmi pare tare bine că te-am cunoscut !

¹ Pe 29 noiembrie 2014, la Târgul Internațional de Carte Gaudeamus, Editura ALL a lansat cartea „Alexandru Arşinel. Și a fost mâna lui Dumnezeu“, de Oana Georgescu. O carte dedicată Școlii Românești de Medicină și tuturor medicilor care au avut grija de sănătatea marelui actor.

RespoA.M.C: Și mie! și cărti

I.M: Ia spuneți-mi, dacă v-ar vedea acum sora băiatului...

A.A: Dacă se va uita la noi, va înțelege că-i suntem extrem de recunoscători amândoi pentru acceptul ei de a ne da organele fratelui. Și va ști că fratele ei, într-un fel sau altul, trăiește prin noi. Îți mulțumim din suflet și, dacă vreodată ai curajul să ne vedem, mi-ar face o mare, mare bucurie. Îți mulțumesc din suflet!

A.M.C: Vă mulțumesc!

*

Prima ediție din sezonul III al emisiunii „Destine ca-n filme“, cu Alexandru Arșinel, difuzată pe 7 octombrie 2014, a reușit o performanță extraordinară: nu numai că echipa emisiunii a descoperit-o pe Ana Maria Copa, „sora de rinichi“ a marelui actor, dar Iuliana Marciuc a reușit să o determine să își dezvăluie identitatea și să aibă curajul să vină la București pentru a filma și pentru a-l cunoaște personal.

Ana Maria a aflat întâmplător că are insuficiență renală. Un banal control, o ecografie și un consult au dat verdictul dureros. Este obligatoriu un transplant! Și ea a fost norocoasă. A așteptat doar câteva săptămâni rinichiul salvator.

— Pe data de 29 august am fost chemată de domnul doctor Luscalov¹. De cum am ajuns, m-au băgat în sala de operație, m-au dus pe masă și atunci mi s-a spus că o să fiu operată cu domnul Alexandru Arșinel. Eu n-am înțeles nimic... Eram tare speriată. Asistentele mi-au repetat, iar eu am fost bucuroasă când am înțeles, în sfârșit.

¹ Fost director executiv al Agenției Naționale de Transplant, Dr. Dan Luscalov este la ora actuală coordonator regional de transplant în Transilvania, în cadrul Programului Național de Transplant, și medic în cadrul Institutului de Urologie și Transplant Renal Cluj Napoca.

— Cred că este un noroc foarte mare ca, după atât de puțin timp, să fii compatibilă. Investigață în aprilie, luată în evidență în iunie și operată în august.

— Da, aşa este. M-a ajutat Dumnezeu!

Ana Maria știe cel mai bine prin ce a trecut Maestrul Arșinel atunci când au început săurgă acuzațiile la adresa lui. A citit presa și nu a înțeles de ce uneori oamenii sunt plini de ură. Și de ce nu pot accepta că un om bolnav a avut o sansă. Sansă de la Dumnezeu... Iar sansa aceasta a fost atunci și de partea omului Alexandru Arșinel.

— Nu sunt vedetă, sunt un om simplu, dintr-un sat. Iar pe mine m-au chemat pentru analize la trei zile după ce m-am înscris. Apoi, la trei săptămâni am făcut transplantul. Astă depinde numai de noroc, de compatibilitate, pentru că se fac fel și fel de teste.

— L-am cunoscut pe domnul Arșinel atunci, în spital?

— Era foarte aproape de salonul meu, dar n-am îndrăznit să mă duc la el.

— De ce?

— Mi-a fost rușine...

— Dacă ar fi să mulțumești acum cuiva pentru a doua sansă la viață, cui i-ai mulțumi?

— Familiei care a acceptat să doneze organele. Vreau să știe că există și viață după moarte. Le mulțumesc mult!

*

Așa cum le mulțumește și Maestrul Arșinel celor care s-au gândit la el în acele momente critice. Suferința trupească a fost completată de cea a sufletului. Oameni fără răjiune au aruncat cu noroi în pacient, acuzându-l că a furat rinichiul unui alt bolnav. Ca și cum totul ar fi fost un troc ca la piață, iar lista de așteptare una ca la carne.

— Eu mă uitam la televizor, citeam presa și doream doar o reacție corectă. Atâtă tot: corectă! Sunt un cetățean al României,

Resplătesc asigurările sociale, sunt supus regulilor și legilor acestei țări, am și eu drepturi ca toată lumea. Mi se interzicea atunci dreptul la viață, mai ales din cauza vârstei. Adică cei care depășeau o anumită vârstă nu mai aveau dreptul de a trăi. Cam așa sună, indirect sau direct.

— Vârsta, numele sau invidia legată de nume.

— Da, așa e! Totuși, am făcut și eu ceva în țara astă timp de peste 50 de ani...

— Da, dar asta nu a contat în compatibilitatea rinichiului.

— Rinichiul meu a avut o „pilă“ la cel care s-a sinucis. De ce eu, nu?!?

I-au fost alături familia, care l-a ajutat să treacă peste momentele grele, și prietenii apropiati, care l-au susținut moral.

— S-au înființat asociații de sprijin.

— Erau oameni simpli, care nu vă cunoșteau în realitate.

— Da, da... Îmi povestea mama lui Vasile Muraru că a asistat la o manifestare spontană în parc, în Piatra Neamț. Oamenii au început să scandeze numele meu ca un elogiu, atunci când au recunoscut-o. Toți colegii mei din teatru au fost aproape de mine. Vasile a preluat frâiele, colegii mei, Stela Popescu, Cristina Stamate și Valentina Fătu au participat la câteva dezbateri televizate.

Maestrul Alexandru Arşinel a înțeles că ținta atacurilor a fost, de fapt, profesorul Mihai Lucan, un om căruia Maestrul îi datora rea totul, însăși viața sa. În semn de recunoștință, împreună cu Oana Georgescu, Departamentul de PR și Secretarul Literar al Teatrului „Tănase“ s-au gândit la cartea scrisă din suflet și dedicată medicinei românești, dar și medicilor extraordinari care i-au redat sănătatea și i-au dăruit o nouă viață.

— Cel atacat, până la urmă, era profesorul Lucan, care a stârnit multe invidii în lumea medicală, în general, și la Cluj, în special. Nu prea e înghițit bucovineanul acesta venit de pe malul Prutului, care s-a ridicat imediat cu clinica, prin efortul lui personal. E o poveste lungă, care ține de calitatea umană, profesională

și organizatorică a acestui om minunat, poveste pe care o veți afla din carte.

— S-au scris multe în această carte dedicată atât lui, cât și celorlalți medici care v-au ajutat de-a lungul anilor.

— și lor, dar este dedicată și școlii românești de medicină.

— Ați picat la mijloc, în „războiul“ medicilor.

— Da, într-un fel. Ce se întâmpla dacă profesorul Lucan greșea această intervenție? I s-ar fi zis: „Criminalule! L-ai omorât pe marele nostru actor! Nu ești în stare de nimic“. Fiul său, Ciprian Lucan, care a fost mâna a două, mi-a spus: „Am avut emoții foarte mari când am tăiat!“ (...)

*

Emoții mari a avut și Maestrul când a urcat din nou pe scenă. Și-a dorit enorm să revină, să fie lângă public.

— Când am revenit aici, pe scenă, la teatru¹, la vreo două luni de la operație, abia am urcat scările, abia pășeam, abia mă mișcam... Am stat cât am stat în culise și, în clipa când a bătut gongul și s-a ridicat cortina, iar Aurel Storin a spus „Începe spectacolul!“, am ieșit pe scenă sprijinit de el. Am spus atunci că Teatrul „Tănase“ a avut dintotdeauna motive să se sprijine de un... evreu, pentru că în istoria lui au fost mari creatori și slujitori ai Revistei. Mircea Crișan, N. Stroe, Bițu Fălticineanu și mulți alții. Și în clipa aceea s-a întâmplat un cutremur: toată sala s-a scusat în picioare și spectatorii au aplaudat minute în sir, că n-am mai putut să scot un cuvânt. Mi-ai dat lacrimile și le-am spus că regret că nu pot să joc în acea seară, dar că am ținut să vin. Le-am zis atât: „Vă rog să-mi permiteți să vă urez sănătate și să mă credeți, că știu ce spun!“ A fost un moment cutremurător. Paralizasem, efectiv, de emoție. Și astă mi s-a întâmplat și la

¹ Este vorba despre spectacolul Teatrului de Revistă „Constantin Tănase“, organizat și dedicat comunității evreiești din România, eveniment care fusese programat cu mai multă vreme în urmă.